

Τὴν δὲ ἐπάρυιον τὸ πουρνὸ πάντες καβαλικεύουσι,
οὐχὶ δὲ τὰ φαρία των, ἀμὴ ἄλογα τοῦ δρόμου,
καὶ εἰς δύο μῆνας ἔσωσαν μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
195 καὶ πρὸς τὸν τόπον ἔφτασαν, τὲς χῶρες τὲς ἐκράτει.
Μαντατοφόρους εἶδασιν τοῦτοι ἀπὸ μακρόθεν,
διὰ τοὺς ἐχθροὺς του ἐρώτησαν τὴν δύναμιν τὴν ἔχουν.
Ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν καὶ πρὸς ἐκείνους λέγουσι·
"Πολλὴν ἔχουν τὴν δύναμιν, πολλὴν τὴν παρηρσίαν
200 ὡς ἄστρα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ φύλλα εἰς τὰ δένδρη,
οὕτως ἔνε οἱ τέντες τους στὸν κάπον ἀπλωμένους".
Καὶ τότε τοὺς ἐρώτησεν ὁ Ἀχιλλεύς καὶ λέγει·
"Καὶ τί ἔν' τὸ ἐμποδίζονται καὶ οὐκ ἔρχονται ἐδώθεν;"
Ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν καὶ πρὸς ἐκείνους λέγουσι·
205 "Καστέλλιν ἦτον, δέσποτα, τὸ ἡγάπαν ὁ πατήρ σου,
καὶ ὥσπερ κλουβὶν τὸ ἔποικεν εἰς ὕλας του τὰς χῶρας.
Ἐκεῖνοι παρακάθονται ἵνα τὸ θέλουσι πάρει,
καὶ καθεκάστην πολεμοῦν, τοῦ καστελλιοῦ τὴν πόρταν".
Τοῦτον ἀκούσας παρευθὺς ὁ Ἀχιλλεύς τὸν λόγον
210 γραφὴν γράφει, ἀντίγραμμά στέλνει αὐτοὺς ὅπισσω.
Τῆς δὲ γραφῆς ὁ πρόλογος εἶχεν τοιοῦτους λόγους·
"Ἐγὼ δυνάστης βασιλεύς, υἱὸς τοῦ βασιλέως,
ἔρχομαι πρὸς βοήθειαν τῶν ἐδικῶν μου πάντων.

197 του] τοὺς Sa. 203 τί ἔν' La. τεν O 206 κλουβὶν] κλειδὶν Sa. 209
τοῦτον Sa. ταῦτα O

Ἐθούμιασα τὴν πίστιν σας καὶ ὑπερεθαύμασά την,
215 ὅτι ὡς ἄνδρες στερεοὶ καὶ ὡς ἀνδρειωμένοι
ποσῶς οὐκ ἐδειλιάσητε νὰ δώσετε τὸ κάστρον.
Εὐχαριστῶ σας ἅπαντας καὶ ὑπερευχαριστῶ σας.
Βαστάξετέ με, φίλοι μου, μόνον καὶ τρεῖς ἡμέρες,
νὰ φτάσουν τὰ φουσάτα μου καὶ οἱ παραταγές μου,
220 νὰ ἔλθω νὰ τὸν εὐρωμεν αὐτὸν τὸν βασιλέαν,
καὶ μὴ δοκῆτε τίποτε ὅτι παιδὶ ὑπάρχω.
Τοὺς ἐν τῷ κάστρῳ χαϊρετῶ πάντας τοὺς ἐδικούς μας".
Λαβὼν τὴ νύχταν παρευθὺς τὸν ὀρισμὸν ἐκείνων
ἐπῆγαν οὖν καὶ ἔφτασαν εἰς τὸ καστέλλιν ἐκείνων.
225 Τὸ δὲ διάστημα λοιπὸν ἦτον μιᾶς ἡμέρας.
Ἄχιλλεύς ἐκόμεινεν καὶ συμβουλὴν ἐποίησεν.
Τινὲς ἐσυβουλεύθησαν νύκτα νὰ τοὺς ἐδώσουν,
καὶ νὰ τοὺς περιπέσουσιν ἀμέριμνα ὡς κοιμῶνται,
κ' ἐξαίφνης ἀνεριμάτωτους καὶ νὰ τοὺς κατελύσουν.
230 "Κάλλιο ἔνε, στρατιῶτες μου, ἡ συμβουλὴ ἐτούτη,
ἀλλὰ ἀνδρεία ἐκαινετὴ οὐκ ἔνε γὰρ ἐτούτη".
Ἔστησαν γοῦν τὴν συμβουλὴν ἡμέρα νὰ τοὺς δώσουν,
καὶ νὰ τοὺς περιπέσουσιν ἀπάνου στ' ἄρματα τους,
καὶ νὰ τοὺς κατελύσουσιν καὶ νὰ τοὺς κατακόψουν.
235 Ὁρέχθη καὶ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ ψυχῆς μεγάλης,
τὸν λόγον του ἐστρέψασιν ἀπὸ ψυχῆς μεγάλης.

228 περιπέσουσιν Sa. πίριπέσουσιν O 230 καλλίων Kf. καλή ἄν Sa.

Βουνόπουλον τούς ἔδειξεν ἀνάμεσα τὸν κάπον,
 ἐκεῖ διὰ ν' ἀρματωθῶν κανεῖς νὰ μὴ τὸ μάθῃν.
 Ἄτος του τούς ἐρμάτωσεν σὰν ἦθελεν καὶ ἡγάπα.
 240 Ἐκεῖνος πάλιν μοναχὸς μόνος του ἐρματώθην,
 ἐπῆρεν τὸ σκουτάρι του καὶ τὸ λαπρὸν κοντάρην,
 μαῦρον ἐκαβαλίκευσεν ἔμορφον καὶ ὠραῖον.
 Ἔστραπτεν ὡς ὁ ἥλιος ἐπάνω εἰς τὸ φορὶν του.
 Κανεῖς δὲν τούς ἐγνώρισεν ὅτι πλησίον τους εἶναι.
 245 Ἐκεῖνος γοῶν ὁ βασιλεὺς ἐκήρυξεν εὐθέως
 τούς πάντας ἐπροσφώνησεν ὅτι νὰ ἀρματωθῶσιν·
 τούς γὰρ υἱοὺς του ἐπαρηγγείλεν, αὐτὰ δὲ τούς ἐλάλει·
 "Ἐπάρετε τὰς τέντας σας καὶ ὅλο σας τὸ φουσσάτον
 καὶ πρὸς ἐκεῖνους δράμετε ἔνθα νὰ τούς εὐρήτε
 250 ἐξάγκωνα τούς δέσετε καὶ φέρετέ τους ὧδε".
 Καὶ μετὰ σοβαρότητος ἐκίνησαν ἀπέκει.
 Καὶ ἀφόντις ἐπλησίασαν μίλιον ἕναν τόπον,
 ἐλάλησεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Πάντουρκλον ἐκεῖνον,
 τὸν πρῶτο του ἐξάδελφον πολλὰ ἠγαπημένον·
 255 "Ἐπαρε σὺ τὸ φλάπουλο νὰ τὸ ἰδοῦσι ὅλοι".
 Ἰδὼν δὲ πλῆθος ἄπειρον ὁ Πάντουρκλος ἐκεῖνος
 τὸ φουσσάτον ἐδειλίασεν, τὸν Ἀχιλλεὺσαν λέγει·
 "Πολλὰ πουλίτσια, δέσποτα, τὸν κάπον κατεβαίνου,

---

241 τὸ¹ Sa. τὰ O 244 τους scripsi του O del. Sa. cf. N 478 248 τέντας
 Sa. τέντα O 257 ἐμειδίασεν ? cf. N 498

καὶ οὕτως ἄς συντρίψωμεν, ὡς οἱ ἱέρακες τὰ περδίκια".
 260 Τοῦτο ὑπερεθαύμασεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν λόγον.
 Ἔσμίξασιν οἱ δώδεκα, καὶ εὐθὺς ἐπιλαλήσαν,
 καὶ καθ' ἑαυτὸν ἔλεγε· "κρίμα θέλωμεν ἔχει".
 καὶ ἐκεῖνος τούς ἐνέτρεχεν μόνος, μεμονωμένος,
 καὶ καθ' ἑαυτὸν ἔλεγε· "κρίμα θέλωμεν ἔχει".
 265 Τὰ τρία ἀλάγη ἔσμίξασιν ἀπὸ τῶν ἐναντίων,
 καὶ εἰς ἕναν ἐκατέβησαν ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλεὺς.
 Καλῶς τούς ἐπεδέξατο καὶ οὐκ ἐδειλίασέν τους.
 Νὰ εἶδες ἀγούρους θαυμαστούς, σπαθιοῦ δοκιμασμένους,
 οὐδὲ ἄλλον ἐδευτέρωνεν νὰ μὴν τὸν ρίξη κάτου.
 270 Θράσος μεγάλον ἔποικεν εἰς ὅλα τὰ φουσσάτα·
 ὅμως δὲν ἐδυνήθησαν διὰ νὰ ποῖσου νίκος,
 ἀλλ' ὅπισθεν ἐγύρισαν, ἐπιτροπὴν ἐποιῦκαν.
 Ἄλάγια τρία ἐχωρίστησαν ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλεὺς,
 εἰς ἕναν ἐκατέβησαν ἀπὸ τοῦ βασιλέως.
 275 Τὰ τρία ἀλάγια ἔδειραν καὶ ἀνέβησαν ὡς ἄνδρες.
 Καὶ ἀπὲ τῶν πέντε τῶν υἱῶν τῶν θαυμαστῶν ἐκείνων
 ἕναν ἐπῆρεν ὁ θυμὸς καὶ ἐσέβην εἰς τὴν μέσσην,
 καὶ τούς τριάκοντα ἔδειρεν ὡς ἱέραξ τὰ περδίκια.
 Εὐθὺς ἐξεχωρίστησαν οἱ ἀδερφοὶ καὶ οἱ πέντε,
 280 καὶ εἰς τὸν Ἀχιλλεὺ ὑπάγουσιν ἵνα τὸν πολεμήσου.

---

261 ἐπιλάλησαν Sa. ἐπλαλήσαν O 267 ἐδειλίασεν Sa. αἰδείλησάν O
 269 οὐδένα ἐδευτέρωναν Kr. cf. N 513, L 396 272 ἐγύρισαν Sa. ἐρήγησαν
 OPC -εν Oac 274 ἕναν] δέκα ? cf. N 527, L 340